

Mindkét csapatnak szurkolva

Írta: Ashley Stark
(Igaz történet alapján.)

Ez a történet Dél-Koreában játszódott.

Dzsongjon evett még egy utolsó falatot a tésztájából. *Mmmm*. Fincsi!

„Játsszunk junnorit!” – szólalt meg Csiho bácsi.

Újra eljött az évnek ez az időszaka! A családja a koreai hálaadást, a *cshuszokot* ünnepelte. Dzsongjon családja ma összegyűlt, hogy jókat egyenek, és együtt játsszák a junnorit. A junnori volt Dzsongjon kedvenc társasjátéka.

Mindenki körben leült a padlóra. Dzsongjon körbenézett. Melyik csapatban legyen? Arrébb csúszott, hogy Csiho bácsi mellett ülhessen. „A te csapatodban szeretnék lenni! – mondta. – Mi leszünk a győztesek!”

Csiho bácsi felnevetett. „Ha a csapatunkban vagy, akkor jó esély van rá!”

Dzsongjon anyukája a kör közepére helyezte a játéktáblát. Dzsongjon segített kitenni a bábukat. A dobópálcákat annak a csapatnak adták, amelyik kezdett.

Dzsongjon unokatestvére, Anna jött először. Feldobta a pálcikákat. A földet ért pálcikák mutatták meg, hányat léphet a csapatuk a játéktáblán. Mind a négy pálcika lefelé nézett, ami azt jelentette, hogy Anna junt dobott! Ez azt jelentette, hogy a csapata négyet léphetett előre és még egyet dobhatott.

De Anna nem Dzsongjon csapatában volt.

Dzsongjon összefonta a karját, és grimaszolt. „Azt reméltem, hogy nem fog jót dobni” – súsította Csiho bácsinak.

Dzsongjon elhúzta a száját. Nem akarta, hogy a másik csapat nyerjen!

„Ne búsulj! – válaszolta Csiho bácsi. – Még csak most indul a játék.” Bátorítóan rámosolygott.

Anna második dobása után Dzsongjon csapata dobta a pálcikákat. De ők nem tudtak olyan messzire jutni a bábukkal, mint Anna csapata.

Dzsongjon családtagjai minden kör után éljeneztek és nevetgéltek. Dzsongjon figyelte, ahogy a bábuk körbejárnak a táblán. Mindenki jól érezte magát.

Mindenki, kivéve Dzsongjont. A csapata még mindig vesztesre állt.

Végre Dzsongjonra került a sor. Feldobta a pálcikákat, de csak egy landolt mintával lefelé. A csapata csak egyet léphetett előre.

Dzsongjon összefonta a karját. „Kész, kiszállok! – kiáltotta. – Azt akartam, hogy nyerjünk.”

Hirtelen mindenki elhallgatott. Amikor felnézett, a családja őt bámulta. Látszott rajtuk, hogy meglepődtek, amiért ilyen dühös.

Dzsongjon forrónak érezte az arcát. Rosszul érezte magát, amiért nem

tud együtt örülni a családjával. Általában nem lett ennyire dühös. Felállt, hogy elhagyja a kört.

Csiho bácsi kinyújtotta felé a kezét. „Nem kell elmenned – mondta. – A győzelem nem minden. Csak próbáld meg jól érezni magad.”

„Rendben.” Dzsongjon visszaült. Szerette volna jól érezni magát, mint mindenki más. Mély lélegzetet vett, és figyelte, ahogy az unokafivére, Minszu feldobja a pálcikákat.

„Szép dobás, Minszu!” – dicsérte meg Csiho bácsi. Vidám volt a hangja.

Dzsongjon tágra nyílt szemekkel nézett Csiho bácsira. A másik csapatnak szurkolt! Talán ezért szórakozott annyira jól.

A következő kör elején Dzsongjon úgy döntött, hogy mindenkinek szurkolni fog, *mindkét* csapatban. Csiho bácsinak igaza van. Nemcsak a győzelem a fontos. Jézus segíthet neki, hogy örüljön a családtagjainak akkor is, ha veszít.

Amikor újra Annán volt a sor, Dzsongjon rámosolygott. „Sok szerencsét! Menni fog.”

A kör túloldaláról Anna visszamosolygott rá. Dzsongjon melegséget érzett belül. Így már sokkal jobban szórakozott! ●

„Az életben oly sok minden múlik a hozzáállásunkon. Szemléletmódunk megválasztása számít a legtöbbet és az, ahogyan másokkal viselkedünk.”

Thomas S. Monson elnök (1927–2018): Bővelkedő életet élni. *Liahóna*, 2012. jan. 4.